

Dermed skal jeg anbefale, at man stemmer imod det af Flertallet stillede Ændringsforslag om en ny Affattelse af Lovforslaget vedrørende Præster udenfor København og Frederiksberg.

Hvad Forslaget vedrørende de københavnske Præster angaar, er det ikke nær saa indgribende som det andet. Der foreslaas her kun en Lønningsatts ændret for Præsternes Vedkommende, nemlig at Lønnen for 5te Lønningsklasse hæves fra 3 480 Kr. til 3 840 Kr. Dette Forslag maa vi naturligvis fra vor Side modsætte os.

Saa foreslaas der, at der skal kunne gives Præsterne i København, naar særlige Forhold taler derfor, et Huslejetilskud. Ogsaa dette maa jeg anse det for i højeste Grad uheldigt at komme ind paa. Det vil i Virkeligheden betyde, at samtlige Præster her i København, som ikke har Bolig, vil faa dette Huslejetilskud. Naar man i een Menighed kan gøre Indstilling om dette Tilskud, vil andre Menigheder gøre det akkurat med den samme Ret. Var det saa endda saadan, at den paagældende Menighed selv skulde betale dette Huslejetilskud, men det er der slet ikke Tale om, det gaar af de fælles Lønningsmidler.

Endvidere har man ønsket fra Flertallets Side at sætte en ny Paragraf ind svarende til § 14 i Lønningsloven vedrørende Præster udenfor København, saaledes at der ogsaa her aabnes Mulighed for, at en Præst, som har siddet længe i et Embede, og som har Eksamensalder til et Embede i en højere Lønningsklasse end den, der er tillagt Embedet, skulde kunne sættes op i en højere Lønningsklasse ved en Beslutning truffet med $\frac{3}{4}$ Stemmers Flertal fra Menighedsraadets Side og med en Tilslutning af $\frac{3}{4}$ Stemmers Majoritet paa et Menigheds-møde. Den ærede Ordfører sagde, at det var i nøje Overensstemmelse med Lønningsloven for Præster udenfor København og Frederiksberg. Det er det ikke, for saa vidt som den Bestemmelse, som findes i Lønningsloven for Præster udenfor København og Frederiksberg, om at den paagældende Menighed selv betaler Forskellen, er ganske faldet ud her. Det øgede Beløb her vil ogsaa blive taget af de fælles Lønningsmidler, og jeg synes, det er meget farligt at lade de enkelte Menigheder paa denne Maade disponere over de fælles Lønningsmidler.

De Ændringsforslag, der ellers er stillet, Ændringsforslagene fra Nr. 9 og ud, vedrører enten rent formelle Ting eller vedrører ikke selve Præsterne, men Folketkirkens øvrige Tjenestemænd og Funktionærer. Disse Ændringsforslag vil vi fra

vor Side for en stor Del kunne tiltræde, idet vi betragter dem som Forbedringer af det forelagte Lovforslag, men ogsaa her maa jeg sige, at vi havde ønsket, at man ikke var kommet ind paa at revidere den paagældende Lønningslov, men havde ventet til 1929—30.

Maa jeg saa gøre endnu nogle ganske faa Bemærkninger vedrørende det finansielle Resultat. Det opstilles af Flertallet saaledes, at de foreslaaede Ændringer antages at ville give en samlet Udgift paa 270 000 Kr., og da der ved Reduktion af Dyrtids- og Konjunkturtillægene spares 355 000 Kr. og yderligere indvindes 45 000 Kr. ved det forhøjede Pensionsbidrag, staar der altsaa overfor en Udgiftsforøgelse paa 270 000 Kr. en Besparelse paa 400 000 Kr., saaledes at det samlede Resultat skulde betyde en Besparelse paa 130 000 Kr. Jeg kan ikke begribe, hvorledes Flertallet kan komme til dette Resultat. Jeg ser ikke bedre — og jeg beder den højtærede Kirkeminister korrigerer mig, hvis jeg ikke har Ret —, end at Udgiftsforøgelsen vil blive 420 000 Kr., idet der, som den højtærede Kirkeminister selv gør op, ved Sammenlægningen af de to Lønningsklasser vil komme et Beløb paa 300 000 Kr., og idet der, ved at de Præster, som endnu ikke har opnaaet Anciennet til Løn i 2den Lønningsklasse, men har et Embede, der rangerer under 2den Lønningsklasse, i Henhold til Loven gaar ind under den nye Fællesklasse, vil komme en Udgiftsforøgelse paa 90 000 Kr. Og endelig maa man lægge til, hvad der slet ikke er taget med i Ministerens Beregninger, det Beløb, der fremkommer ved det Huslejetilskud, som man ønsker at give. Sætter man det til 30 000 Kr. — heri endda ikke medregnet det københavnske, det skal kun gælde Præster udenfor København og Frederiksberg —, kommer man i Virkeligheden til en Udgiftsforøgelse paa 420 000 Kr. Og dertil kommer saa Udgiften til de forøgede Lønninger til Kapellaner o. s. v., 17 000 Kr.; Udgiftsforøgelsen opsluger altsaa fuldstændig den Besparelse, der er Tale om, ja, der bliver en direkte Udgiftsforøgelse. Det, der sker, er, at man vælter de Udgifter, Statskassen hidtil har haft til Konjunktur- og Dyrtidstillæg, over paa den almindelige Kirkeligning. Derfor maa jeg tilstaa, at jeg forstaa ikke Flertallets Slutningsbemærkning i Betænkningen, hvori det siger, at det henstiller til Kirkeministeren, at han lader udgaa et Cirkulære til Menighedsraadene, hvori Menighedsraadenes Opmærksomhed henledes paa Øn-